

Κυριακή 13η Δεκεμβρίου 2020

Κυριακή ΙΑ΄ Λουκᾶ

(Λκ. 14, 16 – 24 καί Μτθ. 22, 14)

«...ἤρξαντο ἀπό μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες» (Λκ. 14, 18).

Τήν τραγικότητα τῆς παραίτησης ἀπό τῆ θεϊκῆ πρόσκληση μᾶς παρουσιάζει σήμερα ἡ εὐαγγελική περικοπή μ' ἕναν τρόπο γλαφυρό καί ἐναργή. Ὁ Θεός ἀπευθύνει πρόσκληση στόν ἄνθρωπο νά παρακαθίσει στή χαρά τῆς αἰωνιότητος, νά γίνει σύνθρονος τῆς Ἁγίας Τριάδος, νά γίνει συνδαιτυμόνας στήν εὐωχία τοῦ Παραδείσου, νά ἀπολαύσει τό βυθισμό του στά βάθη τῶν κόλπων τοῦ Οὐράνιου Πατέρα. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ἀντιδρᾶ. Ἀπορρίπτει τήν πρόσκληση. Κάνει τίς ἐπιλογές του.

Ὁ Κύριος παρουσιάζει τήν ἀνθρώπινη ἀγένεια καί ἀχαριστία μέ τή φράση: «ἤρξαντο ἀπό μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες». Ὅλοι οἱ προ-

σκεκλημένοι αρχίζουν να βρίσκουν φτηνές και γελοίες δικαιολογίες, για να αποφύγουν τή συμμετοχή τους στό δείπνο του Θεού. Όσους διάλεξε ό Θεός και τούς τίμησε μέ τήν έπιλογή Του Τόν απορρίπτουν, Τόν προσβάλλουν, Τόν διαγράφουν από τά ενδιαφέροντά τους, Τόν αντικαθιστοῦν μέ ύποθέσεις καθημερινές, φτηνές, ανόητες και θνησιγενείς.

Αυτή ή πρόσκληση του Θεού είναι πρόσκληση στό μεγάλο μυστήριο τής Θείας Ευχαριστίας. Η Θεία Λειτουργία είναι τό άνοιγμα τής Βασιλείας των Ουρανών. Η συμμετοχή στή Θεία Κοινωνία είναι ή αποδοχή τής πρόσκλησης για τό γαμήλιο γλέντι τής ένωσης Θεού και ανθρώπου. Στήν πραγματικότητα είναι αυτή ή ίδια ή ένωση του Νυμφίου Χριστού μέ τή νύμφη ύπαρξη του κάθε πιστού. Η απόρριψη αυτής τής πρόσκλησης σημαίνει απόρριψη τής Θείας Ευχαριστίας, άρνηση και προδοσία του Χριστού, απομόνωση και αποξένωση από τό Θεό. Χωρίς τή Θεία Κοινω-

νία δέν ὑπάρχει χριστιανική ζωή, πνευματικός ἀγώνας, προκοπή καί σωτηρία. Ὁ ἄνθρωπος πού ἀρνεῖται νά κοινωνήσῃ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων ἀρνεῖται τή σχέση μέ τόν Ἰησοῦ, ἀποστρέφεται τό Θεό καί ὁδηγεῖ τόν ἑαυτό του στό σκοτάδι τοῦ ἔγωισμοῦ καί τῆς ἀπόλυτης μοναξιᾶς.

Ὁ Κύριος, γιά νά τονίσῃ τή σπουδαιότητα τῆς συμμετοχῆς τοῦ πιστοῦ στή Θεία Εὐχαριστία, παρουσιάζει ὅλες τίς προφάσεις τῆς ἀνθρώπινης ἄρνησης ὡς γελοῖες καί ἀνόητες. Εἶναι πράγματι γελοῖο καί ἀνόητο νά χάνει κάποιος τήν αἰωνιότητα γιά θέματα γήινα καί κοσμικά. Τά πάθη, οἱ μέριμνες, οἱ καθημερινές φροντίδες καί ὑποθέσεις, τά ἀσίγαστα ἄγχη, οἱ συναισθηματικές μεταπτώσεις, ἡ πνευματική ἀνωριμότητα, ἡ ἄγνοια, ἡ μεταπτωτική ἀφροσύνη καί ἀνοησία κρατοῦν τόν ἄνθρωπο μακριά ἀπό τή Θεία Κοινωνία. Μπροστά στήν εὐκαιρία τοῦ πιστοῦ νά κοινωνήσῃ καί νά ἔνωθεῖ μέ τό Θεό ὅλα θά ἔπρεπε νά σβήνουν

καί νά χάνονται. Μπροστά στήν ανέκφραστη τιμή νά προσκαλεῖ ὁ ἴδιος ὁ Δημιουργός τό πλάσμα Του σέ μία οὐσιαστική ἐπαφή καί κοινωνία, θά ἔπρεπε αὐτό τό πλάσμα νά θυσιάσει τά πάντα, γιά νά μή χάσει αὐτή τήν εὐκαιρία. Ὁ Χριστός ὅμως, μέ θλίψη διαπιστώνει τήν ἀδιαφορία καί ἀγένεια, τήν ἀγνοια καί τή σκληρότητα τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος βάζει τόν ἑαυτό του καί τίς πεπερασμένες ὑποθέσεις του πάνω ἀπό τόν αἰώνιο καί ἀκατάληπτο Θεό.

Αὐτό πού ἐπισημαίνει καί ὑπογραμμίζει ὁ Ἰησοῦς μέ τή σημερινή παραβολή δέν εἶναι τόσο ἡ ἄρνηση τῆς προσκλήσεως ὅσο οἱ δικαιολογίες πού χρησιμοποιοῦνται, γιά νά στηρίξουν αὐτή τήν ἄρνηση. Αὐτές οἱ δικαιολογίες κάνουν πιό ἀναπολόγητη τήν ἄρνηση. Θά ἦταν προτιμότερο νά πεῖ κάποιος ὅτι δέν ἀγαπάει τό Θεό, πώς δέν Τόν θέλει στή ζωή του, πώς δέν ἐπιθυμεῖ νά ἐνωθεῖ μαζί Του, πώς δέν ἐνδιαφέρεται γιά τή σχέση μέ τό Χριστό, παρά

νά χρησιμοποιεῖ φτηνές καί ἀνόητες δικαιολογίες, γιά νά ἀπορρίψει οὐσιαστικά τόν Κύριο καί τό θεϊκό Του ἔργο. Εἶναι προσβολή τῆς θεϊκῆς σοφίας καί παντογνωσίας ἀλλά καί τῆς ἀνθρώπινης νοημοσύνης ἢ χρησιμοποίηση τέτοιων δικαιολογιῶν, προκειμένου νά μήν κοινωνήσῃ κάποιος τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Εἶναι ἀπίστευτη ὑποτίμηση τόσο τοῦ Θεοῦ ὅσο καί τοῦ ἀνθρώπου νά ἐπιστρατεύονται παιδαριώδη ἐπιχειρήματα, προκειμένου νά μή λάβει μέρος κάποιος στό μέγιστο μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

Ἄν μπορούσε ὁ ἀρνητής τοῦ Χριστοῦ νά καταλάβῃ Ποιόν ἀπορρίπτει καί τί ἀποστρέφεται, τότε μέ δάκρυα ἀκατάπαυστα θά ζητοῦσε τό θεϊκό ἔλεος καί τήν πατρική συγχώρεση. Τότε ὅλα θά τά θεωροῦσε σκουπίδια καί ἀνοησίες μπροστά στό μεγαλεῖο καί τήν εὐλογία τῆς θεϊκῆς συγκατάβασης. Μπροστά στήν εὐκαιρία νά γίνῃ ἰσόθεος καί φωτόφορος, θεοτόκος καί θεοφόρος, πυρίμορφος καί

οὐράνιος, θά ξεπουλοῦσε τά πάντα, θά ἀπαρνιόταν τά πάντα, θά περιφρονοῦσε ὅλα τά ὑπόλοιπα, γιά νά κερδίσει μία θέση στό δεῖπνο τοῦ Θεοῦ, μία μερίδα ἀπό τήν αἰώνια τροφή, ἕναν μαργαρίτη ἀπό τό ἡλιοστάλακτο Ἄγιοπότηρο. Οὔτε ἀρρώστιες, οὔτε φοβίες, οὔτε ἐπιδημίες, οὔτε ἀπειλές, οὔτε ψιθυρισμοί καί διαδόσεις ἐμπόδισαν τοὺς ἀγίους τῆς πίστεώς μας ἀπό τήν ἔνωσή τους μέ τόν Κύριο. Μπροστά στή Θεία Εὐχαριστία ἀκόμη καί ἡ ζωή τους ἔμπαινε σέ δεύτερη μοίρα. Ὅταν τό Ἄγιοπότηρο ἀνατέλλει στήν Ὠραία Πύλη, τότε ὅλες οἱ ἀνθρώπινες ὑποθέσεις δύνουν καί ἐξαφανίζονται.

Κάθε κτύπος τῆς καμπάνας εἶναι μία προσωπική πρόσκληση στόν καθένα μας νά συμμετάσχουμε στή Θεία Λειτουργία μέ τήν κοινωνία τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Μήν ἀφήσουμε τή λάσπη καί τή βρωμιὰ αὐτοῦ τοῦ κόσμου, τήν ἄγνοια καί τήν ἀνοησία τῆς ἀνθρώπινης μικροπρέπειας νά

μποῦν ἀνάμεσα σ' ἐμᾶς καί στό Χριστό. Ἄς ἀπορρίψουμε τούς πάντες καί τά πάντα, προκειμένου νά κερδίσουμε τόν Κύριο. Μή χάσουμε τό Θεό, γιά νά κερδίσουμε τόν κόσμο. Θά εἶναι τραγικά ἀνόητο. Μέ τήν εὐχή καί τήν εὐλογία τοῦ πνευματικοῦ μας ὡς ἀπαραίτητη προϋπόθεση, ἄς τρέχουμε, εἰ δυνατόν σέ κάθε Θεία Λειτουργία, στό μυστήριο τῆς κοινωνίας μέ τό Θεό καί ἄς ἀπολαμβάνουμε εὐχαριστιακά τή θεϊκή τιμή πού μᾶς γίνεται. Μέσα ἀπό τό μυστήριο αὐτό θά προγευόμαστε τήν αἰώνια υἰοθεσία καί σωτηρία, ἡ ὁποία ξεκινάει ἀπό τή γήινη αὐτή πραγματικότητα, ἀλλά δέν τελειώνει ποτέ. Ἀμήν.